

Chương 26

Lottie

Tôi ghét chị. Sao chị lúc nào cũng đúng? *Sao chị lúc nào cũng đúng?*

Nước mắt tôi đã ứ lên. Tôi chỉ muốn thổ lộ can tràng câu chuyện rồi beng cho chị nghe. Tôi muốn bảo chị Ben đúng không phải người thích hợp với mình, và tôi vẫn chưa vượt qua vụ Richard, và tôi chưa bao giờ thấy khổ sở thế này từ khi sinh ra đến giờ.

Tuy thế tôi vẫn không thể tha lỗi cho chị được. Tôi không thể buông tha chị dễ thế được. Chị là bà chị hách dịch nhất, ưa kiểm soát nhất trần đời, chị đáng bị trừng phạt.

“Đề em yên!” tôi nói, giọng hơi nghẹn lại. “Chỉ cần từ nay trở đi đề em yên!”

Tôi tắt máy. Một giây sau chị đã gọi lại nên tôi tắt hẳn máy và đưa lại cho Nico.

“Này,” tôi nói gắt. “Và ông có thể thôi nhận điện thoại của chị tôi đi. Ông có thể thôi quậy phá đời tôi đi. Ông có thể làm ơn xéo đi chỗ khác cho chúng tôi yên.”

“Thưa bà Parr,” Nico ngọt ngào nói. “Nhân danh khách sạn, tôi rất mong bà thứ lỗi cho sự bất tiện nho nhỏ mà bà đã không may phải ném trái trong tuần trăng mật. Để đền lại, tôi xin dành cho bà một kỳ nghỉ cuối tuần thượng hạng cho hai người ở một trong những suite hàng đầu của chúng tôi.”

“Ông chỉ nói được có thể thôi à?” tôi trừng mắt nhìn ông ta, không tin nổi. “Sau khi đã hành hạ chúng tôi chừng ấy việc?”

“Kỳ nghỉ cuối tuần thượng hạng dành cho hai người bao gồm mọi bữa ăn và một chuyên lặn có ống thở,” Nico tiếp, coi như không nghe thấy tôi. “Thêm vào đó, xin được phép nhắc lại với quý bà rằng, là quán quân cuộc thi Đố Uyên Ương, quý ông bà được mời tham dự lễ ga la trao giải tối nay, nơi quý ông bà sẽ được trao chiếc cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.” Ông ta hơi cúi mình chào. “Xin chúc mừng.”

“Cúp Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần?” tôi gần như hét lên. “Ông đùa tôi chắc? Và đừng có nhìn vào người tôi nữa!” tôi nói thêm, thỉnh linh nhận ra áo sơ mi đã tuột xuống.

Tôi nhặt áo ngực lên, bắt đầu tròng vào trong khi Nico đi khuất. Trong đầu tôi đang nổi vùi rùng. Cả đồng ý nghĩ và cảm xúc đang ù ù lượn vòng rất nguy hiểm, tôi chỉ sợ một trong số đó sẽ gây tàn phá gì đấy. *Cuộc hôn nhân của mình với Ben chết yếu từ lúc chưa thành. Anh ta thậm chí không thể động xong cái phòng. Fliss đúng là một mụ BÒ CÁI xía chuyện. Mình vẫn còn nhớ Richard. Mình nhớ Richard quá đi mất. Mình gây ra vụ cháy. Chính là mình. Mình gây ra nó.* Tôi lại thấy đau nhói và nức lên một tiếng không kìm được. Đây gần như là thứ tệ nhất trong số đó: tôi đã gây ra vụ cháy. Mười lăm năm tôi lấy ký ức đó làm chỗ dựa và an ủi bất kỳ khi nào đời hết chịu nổi: ít nhất lần đó, tôi đã cứu được thế giới. Nhưng giờ thì tôi biết không phải thế. Tôi đã phá hủy thế giới.

“Chào.” Ben vào phòng, đã ăn mặc chỉnh tề, trông rất bảnh chọe và có lẽ đã kịp đội nhanh một mẻ.

“Chào,” tôi khỏ sở đáp. Có tâm sự với anh ta cũng chẳng ích gì. Anh ta không hiểu đâu. “Cho anh biết, chúng ta phải đi dự lễ trao giải gì đó tối nay để nhận cúp. Chúng ta là Cặp Uyên Ương Hạnh Phúc Nhất Tuần.”

“Giờ anh lên thuyền của Zhernakov,” Ben nói, lờ tôi đi. “Họ pháí thuyền nhỏ ra đón anh,” anh ta vênh vang thêm.

“Em cũng đi,” tôi đột ngột nói đầy quả quyết. “Đợi em với.” Tôi không bỏ lỡ cuộc du hí trên siêu du thuyền của siêu đại gia đâu. Tôi sẽ đi cùng Ben rồi tìm đến quầy bar và nhấn chìm cơn đau, từng nổi đau một, trong từng ly mojito.

“Em vẫn đi à?” Anh ta trở mắt nhìn tôi.

“Em là vợ anh,” tôi nhấn giọng. “Và em muốn xem cái thuyền.”

“OK,” anh ta nói giọng hờn lẫy. “Anh nghĩ em đi cũng được. Nhưng có Chúa, mặc gì vào đi.”

“Em đâu có định đi chỉ mặc mỗi áo ngực,” tôi cáu bẳn đáp.

Chúng tôi đang cãi lộn như một cặp vợ chồng già, trong khi thậm chí còn chưa ngủ với nhau. Tuyệt vời ông mặt trời.